

prima instanță: O. Cojocaru
instanța de apel: V. Pruteanu, L. Popova, A. Gavrilița

dosarul nr. 3ra-242/17

ÎNCHEIERE

10 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Vrînceanu Ion,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vrînceanu Ion împotriva Direcției Generale Educație, Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ și obligarea emiterii ordinului de reangajare în serviciu și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Vrînceanu Ion și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 14 iunie 2016, prin care acțiunea a fost respinsă,

constată:

La 24 mai 2016, Vrînceanu Ion, reprezentat de avocatul Pruteanu Vasile, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Direcției Generale Educație, Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ și obligarea emiterii ordinului de reangajare în serviciu și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la 28 aprilie 2016, 29 aprilie 2016 și 10 mai 2016 a înaintat către pârât, în corespunderea cu prevederile legale, cererile, înregistrate în cancelaria ultimului cu nr. nr. 01-18/1069, 01-18/1079 și 01-18/11145, cu solicitarea de a fi reîncadrat în câmpul muncii în calitate de sef al Direcției Educație, Tineret și Sport a Preturii sectorului Buiucani.

Însă prin răspunsul pârâtului nr. 01 /18-1274 din 12 mai 2016, solicitarea în satisfacerea cerințelor înaintate de el a fost respinsă, drept temei fiind invocat precum că suspendarea lui din funcție a survenit în urma demersului Procuraturii Anticorupție din 19 februarie 2015, înaintată în temeiul art. 200 Cod de procedura penala; existența încheierea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15 aprilie 2015, prin care a fost respinsă plângerea sa înaintată judecătorului de instrucție în contestarea hotărârii administrației, care a dispus suspendarea provizorie a dânsului din funcție; cât și existența încheierii Judecătoriei Buiucani din 29 iunie 2015, prin care a fost respinsă cererea sa de anulare a ordinului nr. 141-p din 20 februarie 2015 cu privire la suspendarea lui din funcție.

Consideră răspunsul pârâtului unul neîntemeiat, iar în susținerea acestei poziții a invocat că la 19 februarie 2015 procurorul în Procuratura Anticorupție a înaintat către Primarul General al mun. Chișinău, în temeiul art. 52 și art. 200 Cod de procedura penală, un demers privind suspendarea provizorie a dânsului din funcție pe timpul efectuării acțiunilor procesuale în cadrul dosarului penal intentat pe numele său.

Drept urmare, la 20 februarie 2015 de către Direcția Generală Educație, Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău, în temeiul art. 53 lit. c) al Legii nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public a fost emis ordinul nr. 141-p de suspendare provizorie a dânsului din funcție.

Susține că la 26 iunie 2015 urmărirea penală a fost finisată, dânsului și apărătorului său fiindu-le prezentate pentru studiere materialele pricinii, iar la data de 03 iulie 2015 cauza penală a fost transmisă pentru judecare în instanța de judecată.

Cu referire la prevederile art. 197 alin. (1) pct. 3) și art. 200 alin. (1) pct.3) Cod de procedura penală, conținutul demersului procurorului din 19 februarie 2015, cât și materialele cauzei penale, afirmă că măsura de constrângere - suspendarea provizorie din funcție, și-a atins scopul la data înaintării dosarului în instanța de judecată.

Mai mult decât atât, evidențiază că prin sentința Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 28 aprilie 2016, a fost achitat pe toate capetele de învinuire, totodată fiind anulat și ordinul privind suspendarea provizorie din funcția deținută anterior.

Suplimentar indică că prin hotărârea Curții Constituționale nr. 6 din 03 martie 2016 a fost declarat neconstituțional articolul 53 lit. c) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Solicită anularea răspunsului Direcției Generale Educație, Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău nr. 01/18-1274 din 12 mai 2016 și obligarea emiterii ordinului de reangajare în funcția de șef al Direcției Educație, Tineret și Sport a Preturii sectorului Buiucani municipiului Chișinău, cât și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 14 iunie 2016 acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2016 a fost respins apelul declarat de Vrînceanu Ion și menținută hotărârea primei instanțe.

În susținerea concluziei care a format convingerea de a respinge acțiunea, instanțele judecătorești au reținut prevederile art. 3 alin. (1) lit. a) al Legii contenciosului administrativ, care reglementează aspecte ce țin de obiectul acțiunii în contenciosul administrativ, precum și art. 51 alin. (3) al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, care stabilește noțiunea suspendării raporturilor de serviciu, la fel, a fost remarcat și răspunsul Curții Constituționale nr. SCC-ș01/91cg din 24 mai 2016 din care rezultă că art. 53 lit. c) al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public este nul din momentul adoptării hotărârii Curții Constituționale nr. 6 din 03 martie 2016, iar aceasta implică obligația constituțională a tuturor autorităților de a aplica întocmai deciziile Curții la situațiile concrete în care normele declarate neconstituționale au incidentă.

Cu referire la normele citate și în coraport cu materialele pricinii, instanțele au stabilit că în prezenta pricină nu a fost contestat ordinul Direcției Generale Educație, Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău nr. 141-p din 20 februarie 2015, prin care reclamantul Vrînceanu Ion a fost suspendat din funcția de șef a Direcției Educație, Tineret și Sport a Preturii sectorului Buiucani mun. Chișinău de la 20 februarie 2015, în timp ce actul administrativ respectiv nu este nul din momentul adoptării hotărârii

Curții Constituționale nr. 6 din 03 martie 2016, la care s-a făcut referire, sau prin efectul ei.

În consecință, instanțele au concluzionat că nici instanța judecătorească nu este în drept să anuleze din oficiu ordinul Direcției Generale Educație, Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău nr. 141-p din 20 februarie 2015 în lipsa unei atare cerințe, iar în situația în care ordinul menționat este în vigoare, nu este întemeiată cererea privind obligarea emiterii ordinului de reangajare în funcție.

La data de 22 decembrie 2016, Vrînceanu Ion a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii integrale.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârii primei instanțe, considerându-le ilegale și neîntemeiate și pasibile de a fi casate.

Apreciază drept eronate concluziile instanței de apel cu referire la faptul că în cauză incorect a fost contestat în ordinea contenciosului administrativ răspunsul intimatului din 12 mai 2016, cu solicitarea anulării acestuia și obligării de a-l reangaja în funcție, după suspendare, cât și incorect a reținut precum că dânsul urma să conteste însăși Ordinul intimatului emis la 20 februarie 2015, prin care a fost suspendat din funcție, deoarece: în primul rând, obiect al acțiunii în contenciosul administrativ poate fi nu doar actul administrativ propriu-zis, ci și nesoluționarea în termen a unei cereri.

În aceste condiții, este de părere că corect a contestat acțiunile intimatului, care nu a soluționat cererea sa de reangajare în funcție, după suspendare, ca urmare a emiterii sentinței de achitare a lui și a declarării neconstituționale a prevederilor legale, care au stat la baza suspendării sale.

În al doilea rând, relevă că la momentul emiterii Ordinului intimatului din 20 februarie 2015, acesta era legal și a produs efecte juridice, prin urmare, nu se putea cere anularea acestuia.

La fel, invocă că anterior a depus o acțiune civilă, prin care a contestat Ordinul intimatului din 20 februarie 2015, însă prin încheierea Judecătoriei Buiucani din 29 iunie 2015, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2015, s-a încetat procesul civil pe marginea acestei acțiuni civile, deoarece asemenea acțiuni nu pot fi judecate în procedură civilă în condițiile art.265 lit. a) CPC.

Astfel, indică că pe de o parte prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2015 instanța constată că Ordinul intimatului din 20 februarie 2015 nu poate fi contestat în procedură civilă, iar pe de altă parte prin decizia contestată din 16 noiembrie 2016, instanța de apel stabilește că dânsul nu a contestat Ordinul intimatului din 20 februarie 2015, iar instanța nu poate „să-l anuleze din oficiu”.

Remarcă că situația din speță nu numai că cade sub incidența situațiilor avute în vedere la emiterea Hotărârii Curții Constituționale nr.6 din 03 martie 2016, unde instanța de contencios constituțional a stabilit necorespunderea art.43 din Constituție (dreptul la muncă), art.21 din Constituție (prezumția nevinovăției) cu suspendarea din funcție a unui funcționar public pe motiv de învinuire de comitere a unei infracțiuni, ba chiar mai mult, prezenta speță se referă și la situația când funcționarul care a fost suspendat nu este restabilit în câmpul muncii nici după emiterea sentinței de achitare în privința sa.

Insistă că menținerea în continuare a suspendării raporturilor de serviciu dintre el și instituția intimată indubitabil constituie o încălcare a dreptului său la muncă, statuat în art.43 din Constituție. Ori, restrângerea acestui drept la muncă nu este justificată în situația din speță, deoarece în privința sa există o sentință de achitare, emisă urmare a examinării cauzei penale de învinuire a sa, unde au fost examinate toate probele acuzării.

Apreciază ilegală și concluzia instanței de apel cu referire la faptul că chiar dacă art.53 lit. c) din Legea privind funcția publică și statutul funcționarului public a fost declarat neconstituțional, oricum Hotărârea Curții Constituționale nu are efect retroactiv și nu se referă la Ordinul intimatului din 20 februarie 2015. Ori, dânsul nici nu a pus problema anulării acestui Ordin din motivul emiterii Hotărârii Curții Constituționale nr.6 din 03 martie 2016, ci doar a pus problema reangajării sale în funcție și, deci, a încetării suspendării sale din funcție, în legătură cu emiterea Hotărârii menționate și a achitării sale prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 28 aprilie 2016.

Generalizând cele evocate, consideră că instanța de apel și cea de fond nu au aplicat legea care urma să fie aplicată și anume art.43 și 21 din Constituție, aplicând totodată ilegal la caz o lege declarată neconstituțională și anume art.53 lit. c) din Legea privind funcția publică și statutul funcționarului public.

La fel, consideră că instanța de apel și cea de fond nu și-au motivat deciziile adoptate asupra unor elemente esențiale ale cauzei, prin ce au admis încălcarea art.6 din CEDO și art.390 alin.(1) lit. e), art.390 alin.(2), art.239, art.241 Cod de procedură civilă, astfel în opinia sa decizia Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2016 și hotărârea Judecătoriei Buiucani din 14 iunie 2016 urmează a fi casate, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 22 decembrie 2016 împotriva deciziei instanței de apel din 16 noiembrie 2016, în termen.

La 31 ianuarie 2017 în adresa intimatei Direcția Generală Educație, Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău a fost expediată copia recursului declarat de către Vrânceanu Ion cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței la recurs.

Iar la 28 februarie 2017, Direcția Generală Educație, Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău a depus referință la recursul declarat de Vrânceanu Ion în care a invocat caracterul neîntemeiat al acestuia și a solicitat respingerea lui ca fiind inadmisibil cu menținerea hotărârii și deciziei a instanțelor inferioare.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Vrânceanu Ion în raport cu materialele pricinii civile și obiecțiile Direcției Generale Educație, Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție, consideră că recursul este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau

aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Vrînceanu Ion nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

De altfel, nu pot fi reținute nici afirmațiile recurentului, prin care se pretinde încălcarea drepturilor procedurale la examinarea cauzei în ordine de apel, și anume examinarea cauzei în lipsa apelantului Vrînceanu Ion, care la 16 noiembrie 2016, când a fost examinat apelul și pronunțată decizia instanței de apel, s-a aflat în concediu medical fiind internat în Institutul de Medicină Urgentă din Chișinău, fapt despre care a informat instanța prin depunerea unei cereri în acest sens.

Aceasta deoarece, după cum indică prevederile art. 205 alin.(1) CPC, participanții la proces sunt obligați să comunice din timp instanței judecătorești motivul imposibilității de a se prezenta în ședință de judecată și să prezinte probele care dovedesc motivul, pe când materialele cauzei atestă că cererea de amânare a fost depusă de către Vrînceanu Ion în ziua ședinței din 16 noiembrie 2016, fără prezentarea probelor care ar dovedi motivul amânării, drept urmare, instanța considerând motivul neprezentării neîntemeiat, a examinat pricina în absența apelantului și reprezentantului acestuia.

Cu atât mai mult că examinarea cauzei în ordine de apel a mai fost amânată la cererea apelantului Vrînceanu Ion, inclusiv și a reprezentantului acestuia, avocatul Pruteanu Vasile, invocându-se diferite motive, respectiv amânarea repetată a examinării cauzei pe motive similare, ipotetic, ar putea fi apreciată ca o tergiversare neîntemeiată a examinării cauzei.

În timp ce prevederile art. 206 alin. (5) CPC, statuează că neprezentarea în ședință de judecată a reprezentantului sau a unui alt participant la proces nu împiedică examinarea pricinii. La solicitarea întemeiată a participantului la proces, instanța poate amâna o singură dată judecarea pricinii din cauza neprezentării motivate a reprezentantului acestuia.

Pe de altă parte, nu pot fi reținute ca probe nici actele care au fost anexate de către recurentul la cererea de recurs, deoarece, nu pot fi anexate la cererea de recurs și nu sunt examinate de instanța de recurs probe adiționale ale participanților la proces care confirmă existența sau inexistența circumstanțelor de fapt cu caracter material-juridic, pe care se întemeiază pretențiile sau obiecțiilor părților, or potrivit art. 442 alin. (1) CPC, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Vrînceanu Ion asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Vrînceanu Ion ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Vrînceanu Ion se consideră inadmisibil.
Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva